

SILENTIUM.

In memoriam J. J.

Mentem haza éjjeli óra táján,
 öreg diákok báli éjtszakáján,
 eremben édes áramlású bor,
 Aludt a téli templom-utca mélyen,
 s aludt a holdfényes templom-fedélen
 a varju-sor.

Én egyszer erre jártam iskolába —
 Gondolkoztam sok messzehullt fiún.
 Némán emelkedett az éjtszakába
 az ó kollégium.

Éjjélutáni, mély silentium.

És Téged akkor árnyékból, sugárból
 elém káprázlatott a félsötét:
 szoborszabású, szép atléta-melled,
 fekete arcod dús szemöldökét
 ahogy szemem sokszor rajtad feledtem,
 hegyi falucska földedzett fián.
 Kemény kezedből hogy repült a labda
 métás csalákon künn a kúrián!
 A hó ment és az erdőig kimentünk
 hangos fiúkkal várni márciust.
 A hó jött s dicszelen diákszobában
 Aranyt olvastunk és Horatiust.
 És most egy hang suhant fülembé: hangom,
 ahogy zúgták a boltíves falak,
 mikor diák-lejtésű régi szóval
 kerestelek, ha nem találtalak —:
 Domine Joó József . . .!

S talán a bor, talán a hold varázsa,
 a furcsa vágyat sugarazta rám:
 a hold alatt, a nagy silentiumban,
 Domine — ! hogyha elkiáltanám.
 S mozdult a hangom . . . Hallgatott az utca.
 Hallgattak vérestitkú harcterek. —
 Öreg diákok báli éjtszakáján,
 domine Joó József — kerestelek.

Áprily Lajos.